

Sygn. akt II W 149/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dębicy Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Wilk-Król

Protokolant: st. sekr. sądowy Marcin Foryński-Kastoris

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2015 r.

sprawy przeciwko **A. Ż.**, córce E. i K.,
ur. (...) w D.

obwinionej o to, że:

1. w dniu 7 stycznia 2015 r. około godz. 09:05 w miejscowości P., gmina D., woj. (...), na drodze (...), kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), korzystała podczas jazdy z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w dłoni przy uchu,

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

2. w czasie i miejscu, jak w pkt 1, kierowała pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganego dokumentu,
tj. dowodu rejestracyjnego pojazdu,

tj. o czyn z art. 95 kw w zw. z art. 38 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

I. uznaje obwinioną A. Ż. za **winną** dokonania zarzuczanych jej czynów, stanowiących wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 95 kw w zw. z art. 38 Ustawy Prawo o ruchu drogowym i za czyny te na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza jej karę grzywny w kwocie 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw **zasądza** od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na mocy art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 149/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 31 lipca 2015 r.

I.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2015r. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w D. starszy sierżant S. P. wraz ze starszym sierżantem M. S. (1) pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym, oznakowanym radiowozem. Radiowóz prowadził S. P.. Około godz. 9.05 w miejscowości P. w/w funkcjonariusze policji w trakcie mijania zauważyli kierującą pojazdem F. (...) o nr rej. (...), jadącą z kierunku B. w kierunku D., która korzystała z telefonu komórkowego wymagającego trzymania

słuchawki w rękę. Kierującą tą okazała się A. Ż. (wcześniej A. Ł.). Oba pojazdy nie jechały wówczas z dużą prędkością. To S. P. zauważył pierwszy kierującą trzymającą telefon komórkowy przy uchu i wtedy powiedział do M. S. (2), by ten zobaczył to sam. W związku z powyższym, funkcjonariusze zawrócili i pojechali za obwinioną, by ją zatrzymać za to wykroczenie. Ponadto, podczas kontroli okazało się, że kierująca nie posiada przy sobie dowodu rejestracyjnego pojazdu. Obwiniona posiadała przy sobie telefon komórkowy, gdyż korzystała z niego w obecności funkcjonariuszy, dzwoniąc wtedy do jakiejś osoby, odnośnie dowodu rejestracyjnego pojazdu. S. P. nałożył na kierującą mandat w wysokości 250 zł i 5 pkt karnych i pouczył ją o możliwości odmowy przyjęcia mandatu. Obwiniona odmówiła wówczas przyjęcia mandatu i stwierdziła, że nie rozmawiała przez telefon komórkowy. W związku z powyższym, obwiniona została poinformowana o skierowaniu wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego w Dębicy.

(**dowód:** zeznania świadka S. P. k.45-46, k. 3, zeznania świadka M. S. (1) k. 44-45, k. 10, wypis z ewidencji k.5-6)

Obwiniona ma 47 lat. Jest rozwiedziona i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Obwiniona pracuje i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości ok. 1.800 zł złotych brutto miesięcznie. Poza tym jest właścicielką samochodu osobowego P. (...). Obwiniona była karana za popełnienie wykroczeń. Nie była leczona psychiatrycznie i odwykowo, była leczona neurologicznie na kręgosłup.

(**dowód** : dane osobopoznawcze obwinionej k.8, informacja z KPP w D. – k. 7)

II.

Obwiniona A. Ż., słuchana przez Policję, nie przyznała się do popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym i wyjaśniła, iż nie rozmawiała przez telefon. Przyznała się natomiast do braku dowodu rejestracyjnego pojazdu.

Obwiniona nie była słuchana w postępowaniu sądowym, albowiem Sąd postanowił prowadzić rozprawę zaocznie, pod nieobecność obwinionej i odczytać jej wyjaśnienia, stosownie do art. 71§4 kpw i art. 74§2 kpw. Obwiniona bowiem prawidłowo wezwana, nie stawiała się na termin rozprawy i Sąd nie usprawiedliwił jej nieobecności, z uwagi na fakt, iż obwiniona nie przedłożyła zaświadczenia lekarskiego wydanego przez biegłego lekarza sądowego (o czym została prawidłowo pouczona), ponadto z jej zaświadczenia wynikała niezdolność do pracy, nie zaś do stawienia się w Sądzie, tym bardziej, iż z zaświadczenia wynikało, że obwiniona może chodzić, jak również data niezdolności została określona na dzień 17.07.2015 r., a rozprawa była w dniu 31.07.2015 r.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej w części, w której nie przyznała się ona do korzystania podczas jazdy z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w dłoni przy uchu za niewiarygodne, albowiem pozostają one sprzeczne, z uznanymi przez Sąd jako wiarygodnymi, zeznaniami świadków M. S. (1) i S. P.. Zeznania w/w funkcjonariuszy jednoznacznie bowiem wskazują na sprawstwo obwinionej. W pozostałej części, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, gdyż wyjaśnienia te korespondują z wiarygodnym materiałem dowodowym.

Ze względu na jednoznaczną i konsekwentną treść zeznań świadka S. P., Sąd uznał jego zeznania w pełni za wiarygodne. Był on naocznym świadkiem popełnienia wykroczenia przez obwinioną, w toku wykonywania czynności służbowych. S. P. jednoznacznie stwierdził, iż wyraźnie widział, jak obwiniona korzystała podczas jazdy z telefonu komórkowego, trzymając go w rękę, zresztą o czym natychmiast poinformował swojego kolegę w radiowozie, a ponadto dlatego też zawrócili oni i pojechali za obwinioną w celu zatrzymania jej w związku z popełnionym wykroczeniem. Powyższe zgodne jest również z zasadami doświadczenia życiowego. Świadek jest osobą obcą dla obwinionej, postronną, a zatem brak jest okoliczności tego rodzaju, które mogłyby sugerować, iż celowo obciążał on obwinioną. Zeznania świadka znajdują odzwierciedlenie w spójnych zeznaniach świadka M. S. (1), którym Sąd również przyznał walor wiarygodności, bowiem brak jest okoliczności, która podważałaby ich wiarygodność.

Sąd dał wiarę wszystkim ujawnionym w niniejszej sprawie dowodom z dokumentów, uznając, że zostały sporządzone w prawem przewidzianej formie, a ich treść nie budzi wątpliwości.

III.

Sąd zważył, co następuje:

Podsumowując dotychczasowe rozważania należy dojść do przekonania, że zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do przypisania obwinionej popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 97 k.w. jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. Kierujący pojazdem nie może korzystać podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku, bowiem jest to związane z tym, że rozmowa telefoniczna za pomocą takiego aparatu wyłącza jedną rękę, a tym samym utrudnione jest dokonywanie manewrów, a nadto rozmowa rozprasza uwagę. Jak już wyżej wspomniano, funkcjonariusze policji S. P. i M. S. (1) byli naoczniymi świadkami popełnienia przez obwinioną tego wykroczenia i wyraźnie widzieli oni jak obwiniona korzysta z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki w ręku.

Obwiniona przypisane jej wykroczenie popełniła umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

Nie budzi również wątpliwości fakt popełnienia przez obwinioną wykroczenia z art. 95 kw. w zw. z art. 38 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, tj. nie posiadania przy sobie wymaganego dokumentu, tj. dowodu rejestracyjnego pojazdu, do czego również przyznała się sama obwiniona.

Dlatego też, Sąd po dokonaniu analizy i oceny materiału dowodowego, uznał obwinioną za winnego popełnienia zarzucanych jej wykroczeń z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 95 kw w zw. z art. 38 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniona jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną, a zatem miała możliwość rozpoznania znaczenia swojego działania i pokierowania swoim postępowaniem, a jednocześnie nie zachodziły wobec niej żadne przeszkody, by zachowała się zgodnie z obowiązującymi normami prawa. Dlatego też, wina obwinionej nie budzi wątpliwości.

Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 250 złotych, uznając jednocześnie tak sformułowaną karę jako adekwatną, słuszną i sprawiedliwą reakcję na popełnione wykroczenia. Kara ta winna wzbudzić u obwinionej postawę poszanowania dla obowiązującego prawa, tym bardziej, że jak wynika z akt sprawy, obwiniona nie po raz pierwszy nie zastosowała się do przepisów panujących na drogach i po raz kolejny zlekceważyła normy prawne. W społeczeństwie zaś wymierzona kara winna utwierdzić przekonanie, że każde przekroczenie prawa winno spotkać się ze słuszną i przede wszystkim nieuchronną karą.

W związku z okolicznością, iż obwiniona jest osobą pracującą i osiąga dochody, Sąd zasądził od niej kwotę 130 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Obwiniona powinna ponieść koszty postępowania spowodowane jej niewłaściwym zachowaniem.